

# Hammaliye Kurulu'ndan

Argasdi 2007 yılını üç aylık periyodunu aksatmadan karşılamanın gururunu taşıyor. Geçtiğimiz yıl yayınladığımız 3 sayımızda da güncel meselelerin teorik açımları ve bunların pratik faaliyet içinde ifade ettiği anlamları incelemeye özen gösterdik. Bu arada da kitap tanıtım, dünyadan haberler, bellek, köyler gibi sürekli sayfalarımızı süreç içinde şekillendirdik. Bu sayımızdan itibaren sürekli sayfalarımız arasına Lise ve Çalışma Yaşamı sayfalarımız da katılıyor.

Ayrıca Şubat-Mart-Nisan dönemini kapsayan bu sayımızda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü hem arka kapağımızla hem de konuyu irdeleyen ufak bir dosya oluşturarak selamlıyoruz. Dosyamızda günlük konuşmalarımıza sinmiş cinsiyetçiliği, Kıbrıs'ta kadın olmanın anlamını ve Lefkara işi bağlamında kadın emeğini irdeleyen yazılarımızı bulabilirsiniz. Baraka ısrarla "kadın"a "bayan" dememeye ve günlük dilde sorguladığı kelimeler arasına yenilerini eklemeye devam ediyor. Çünkü biliyoruz ki insan nasıl düşünürse öyle konuşur ve insan nasıl konuşursa öyle düşünür. Bu da kadın özgürleşmesini pratik boyutu ile kavradığımız kadar teorik anlamda da zenginleştirmekten geçer.

27 Mart Dünya Tiyatro Günü de bu sayımızda önümüze bakarken gördüğümüz ve üzerinden atlamak istemediğimiz konulardan birisi oldu. Ayrıca Mart ayı içerisinde Baraka Tiyatro Ekibi'nin "Dersimiz Kadın" isimli tiyatro oyununu seyircisi ile buluşturmak yönündeki çabasını sizlere müjdelemek istiyoruz. Geçen sayımızda yayınladığımız öykü ile bağlantılı bir çeviri öyküyü de bu sayımızda bulabilirsiniz.

2006'nın 2007'ye doğru ilerlediği dönemde kuşkusuz gündemi belirleyen olgu "Kıbrıs" oldu. Adına "Kıbrıs Sorunu" denen ve neredeyse her kesimin farklı bir anlamlar bütünü ile tanımladığı sorun çeşitli

**Sokulduğu savaştan niyeyle dalgay gelişen süreç yeni havanın kuzeyde de, güneyde de sivil faşistlerin manevra alanını genişlettiğini düşündürüyor**

boyutları ile günlük hayatımızı belirlemeye devam etmektedir. Ancak herkesin farklı birşey anladığı "Kıbrıs Sorunu"nu, her birimiz aynı şeyden bahsediyormuşuz gibi konuşmaya ve konuştuğumuzda da konuyu karmaşıktırmaya devam ediyoruz. Biz bu sayıda "Kıbrıs Sorunu"nun akademik boyutları ile değil, günlük hayattaki yansımaları ile ilgilenmeye çalıştık.

Annan Planı ve onunla bağlantılı kitlesel hareketlenmeler dönemi, hayal kırıklıklarını da birlikte getirerek hayatımızdan çıkarken, yeni dönem hem kuzeyde hem de güneyde sivil faşist güçlerin kendine güvenini tazelediği bir atmosfer yarattı. Kıbrıs'ın güneyinde EFEN ve Altın Şafak gibi sivil faşist örgütlerin tehdit, şantaj ve gözdağları pratik bir faaliyette hayat buldu. İngiliz Okulu'nda okuyan Kıbrıslı Türk öğrencilere yönelik saldırı, faşizmi ve faşist örgütlenmeleri tartışacak devrimci bir pratiğin yokluğunda şovenizmin biraz daha yükselmesine hizmet etti. Kıbrıslı Elen öğrencilerin, Kıbrıslı Türk arkadaşlarını korumak amacıyla yumruk ve sopaların önüne atıldığını görmek istemeyen, göstermek istemeyen örümcekleşmiş kafalar; şovenizmi biraz daha yükselten söylemlerle halklar arasına güvensizlik salmak fırsatını kaçırmadılar. Öte yandan "Kıbrıs Cumhuriyeti" egemenlerinin mal-mülk-dere-tepe siyasetleri doğrultusunda hazırladıkları bir yasa değişikliği, sanki de çok mühim bir olay oluyormuşçasına, en "yetkili" makamların, "aman güneye geçerken dikkatli olun" şeklinde söylemler kullanmalarına vesile oldu. Yaklaşık bir hafta boyunca güneyde can güvenliğimiz olmadığına dair o kadar çok laf edildi ki, kapıları açma şerefini Denктаş'a veren konjektürün, kapama şerefini de Talat'a vereceğini bile düşündürdü bir an için. İki halkın dayanışmasının en açık örneği ve kapılar açıldığından bu yana en aktif örgütlenmesi olan Savaşa Hayır Koalisyonu çatısı altında tüm bu gelişmelere tepki verdik, eylemler, bildirimler ve basın açıklamaları ile gerek halklarımızı gerekse de barıştan yana, ilerici örgütlenmelerimizi süreci izlememeye, sürece hepbirlikte müdahil olmaya davet ettik.

Öte yandan kuzeydeki sivil faşistler de canlanmaya, heyecanlanmaya başladılar. Türk İntikam Tugayı isimli tescilli faşist örgütün, Çatoz'da bildiri dağıtarak verdiği gözdağı, daha önceden adı Kutlu Adalı cinayetine karışmış bu örgütün yeniden gündeme gelmesine vesile oldu. Ancak her allahın günü "rumlar, rumlar" diyerek şovenizmi yükselten "barışçı" hükümetimiz bu paramiliter yapının bulunması ve dağıtılması konusunda aynı hassasiyeti gösteremedi. İç ve dış güvenliğimizde 10. Madde'nin verdiği yetki ile "tek sorumlu" olduğunu gururla açıklayan askerî otorite ise, avuç içi kadar yerde tehdit dolu bildirimler dağıtan faşistleri "bulamayarak", görevini yerine getirmek konusunda ne kadar ciddi olduğunu göstermiş oldu. Tam da aynı dönemde Çirkef yazarı ve grafikeri Barış Parlan'a yapılan saldırı, faşistlerin fiiliyata dönük

**ülke kaynaklarının neo-liberal sermayeye peşkeş çekilmesi, piyasanın görünmeyen elinin, ancak faşizmin görünür yumruğu ile uygulanabileceği bir kez daha ispatlanmaktadır**

yüzünün ve hiç de söylemde kalmayacaklarının göstergesi oldu. Ne hikmetse saldırganlar bulunamadı... Mağusa sokaklarında efelenip, çeteliğe soyunan bu vatan kurtarıcıları gizli iş görmeyi ve saklanmayı tercih ettiler.

Gelişen süreç yeni havanın kuzeyde de, güneyde de sivil faşistlerin manevra alanını genişlettiğini, biryerlerden alınan onay sonucu sistem-atikleşmeye doğru ilerleyen saldırıların başlamak üzere olduğunu düşündürüyor. Adamızda gerek EOKA'nın gerekse de TMT'nin ABD-CIA destekli paramiliter odaklarca emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket etmek üzere kurdurulup yönlendirildiğini biliyoruz. Bu örgütlerin devamı niteliğindeki yapılanmaların oluşturulması, onaylanması ve "bulunamaması" da mutlaka "patent sahiplerinin" bilgisi dahilinde gelişmektedir. Hedeflere bakıldığı zaman da açıkça görünen iki halkın birlikte yarattıkları her türlü ortak yaşam pratiğinin ve halkların ilerici, demokrat güçlerinin tehdit olarak görüldüğüdür.

Tam da bu sırada ülke kaynaklarının neo-liberal sermayeye peşkeş çekilmesi tüm hızı ile devam etmekte, piyasanın görünmeyen elinin, ancak faşizmin görünür yumruğu ile uygulanabileceği bir kez daha ispatlanmaktadır. DAÜ'de çalışanlar ve öğrencilerin uzun soluklu eylemlilikleri, Devlet Hastanesi'nde Toplam Kalite Yönetimi'ne geçiş çalışmaları ve otel adı altında her türlü etik-yasal ilkeyi çiğneyen inşaatların göklere yükselmesi neo-liberalizmin ve faşizmin oynadığı, "iyi polis-kötü polis" oyununda bizlere çizilen rolün ne olduğunu da açıkça gösteriyordu: "Tutsak".

Oysa Egemen Blok güçlü olduğu kadar kırılğan, birlik olduğu kadar da çelişkili bir bütünlük oluşturmaktadır. Lokmacı'daki köprü meselesi ile tek bir hatalarının ve gevşeyen dizginlerin halkta yarattığı dinamizm ve heyecan bizlere bu coğrafyada devrimci dinamizmin kitle tabanının nerede olduğunu gösteren bir öğretmen oldu. Kıbrıs Türk ve Elen Halkları, birlikte verilecek mücadeleleri ve Yunanistan ile Türkiye Halklarından göreceklere dayanışma ile şimdiye kadar "Kıbrıs Halklarının Sorunu" olmuş Kıbrıs Sorunu'nu, "emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sorununa" çevirebilecek güç ve yeteneğe sahiptir. Çabamız bu yöndedir.

Kapak çalışması için Timur Baş dostumuza teşekkür ediyoruz...☒

**Münür Rahvancıoğlu, Besim Baysal, Halil Karapaşaoğlu, Hasan Yıkıcı, Şifa Alçicioğlu**

SAHİBİ

**Baraka**  
KÜLTÜR MERKEZİ  
"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

Esen Sokak, Mine Mazlum Apt. 12/2  
Dumlupınar Lefkoşa  
0392 225 29 33  
argasdi@yahoo.com  
barakakulturmerkezi@yahoo.com

BASKI:

Comment Grafik, Lefkoşa - 22 77 557

Argasdi, ehlileştirilemeyen bir ottur.

Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan,  
başkalarını bıktırmak pahasına inatla bitiveren bir ot!

Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır.

Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri taraflıdır. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler.

Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz.

Okurlarının eleştiri ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evriltmeye açıktır. Hatta buna bayılır...

**Argasdi'de yer alan görüşler, sadece yazarına değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.**

# Kaldıramazsan Kaldırırlar

Tahsin Oygur  
oygartahsin@yahoo.com

Lokmacı Barikatındaki köprü sonunda kaldırıldı. İnşa edilmesinden sökülmesine yaşanan süreci dört aşamada ele almamız, ülkemizdeki sol muhalefetin durumunu ve yaşananların Kıbrıs'ta yaşayan halkları nasıl etkilediğini daha net anlayarak, mücadelemize yön verebilmek bakımından faydalı olacaktır.

Yaşanan kriz, köprünün inşaatı kararı ve bunun tek taraflı olarak uygulanması ile ortaya çıktı. Böylece Lokmacı'ya bir geçiş kapısı açılması konusu ve köprü inşaatı, Kıbrıs Türk ve Elen Halklarının birbirine yaklaşmasına ve barışa değil, egemenlerin konu üzerinden gerginlik yaratıp şövenizmi yükseltmelerini sağlayan bir araç olarak kullanılmasına hizmet etti. Zaten amaç da, kapı açmak değil, "bir adım önde olma politikası" aracılığı ile rekabette el yükseltmekti. Niyetin kapı açmak olmadığını, köprü yapılmadan önce muhattabına danışılmamasından anlayabiliriz. Bu noktada Kıbrıs Türk Solu doğru bir refleks göstererek köprünün yapımına karşı çıkmıştı.

Ardından Kıbrıs Türk Yönetici Eliti, sürecin sonunda net olarak anlaşıldığı gibi, "bir adım önde olma" siyasetinin devamı olarak ve tek sorun köprü imiş gibi davranarak köprüyü yıkmaya karar verdi. Bu arada amaç "biz köprüyü yıktık, hadi siz de duvarı yıkın" diyebilme ve Kıbrıs Elen Yönetici sınıfını zor durumda bırakmaktır. Bu noktada kuzeydeki sol muhalefet yapay gündem yaratılmaya çalışıldığını öne sürerek gündemin dışına düşü. Ancak yetersiz ve kötü niyetli de olsa, köprünün kaldırılma kararı bir yanlıştan geri dönüş olarak nitelendirilebilir ve Kıbrıs'ta yaşayan halklarının yaklaşması adına olumlu bir adıma evriltilebilir olduğu için desteklenmeliydi. Oysa "Nasrettin Hocanın Oğlu Muhalefeti" yöneticilerinin her yaptığına "hayır" deme ve küçümsemeyi

*her ne kadar Talat ve Kıbrıs Türk Yönetici Eliti, bu gerilimde taraf olmamak, "Türklüğün çıkarlarını yüceltmek" tercihindeyseler de, içine düştükleri pozisyonda ne yapacaklarını bilemeden, her gün başka bir açıklama yayınlayan kararsızlar, yalancılar durumuna düştüler*

siyasetten kabul ettikleri için bu refleksi geliştiremediler. Öte yandan Türkiye'de yaklaşan seçimler nedeniyle AKP ve ordu arasında gerilim yükseliyordu. Bu da istemeden de olsa Kıbrıs Türk Yönetici Eliti ile ordu arasında bir probleme neden oldu.

Bu durumda bomba, askerin "köprüye yaklaşanı tutuklarım" demesi ile patladı. Bu yaklaşım TC Asker-Sivil Bürokrasisinin Kıbrıs Türk Halkının iradesine açık bir müdahalesiydi. Böylece Talat, AKP hükümeti ile TC Genel Kurmayı arasındaki seçim geriliminin kurbanı oldu. Her ne kadar Talat ve Kıbrıs Türk Yönetici Eliti, bu gerilimde taraf olmamak, "Türklüğün çıkarlarını yüceltmek" tercihindeyseler de, içine düştükleri pozisyonda ne yapacaklarını bilemeden, her gün başka bir açıklama yayınlayan kararsızlar, yalancılar durumuna düştüler. Eğer "Türk"lükten veya

"Kıbrıslı"lıktan değil de "Kıbrıs Türk Halkı"ndan bahsediyorsak, yapılması gereken Kıbrıs Türk Halkının iradesini yok sayan her türlü müdahaleye karşı tepki vermek olmalıydı ki buna TC Egemenlerinin müdahaleleri de dahildir. İstemeden "Türk Cephesinde" bir krize neden olan CTP'nin samimiyetsiz olduğunu; Sn. Talat'ın TC Genel Kurmayı tarafından yalanlanması, köprünün sökülmesinin sürekli ertelenmesi ve izin almadan köprünün yakınına bile yaklaşamaması gösterdi, ki buna köprünün sökülmesi de dahildir. Kıbrıs Türk Sol Muhalefeti ise birleşip kararı desteklemek, hatta bizzat kararı uygulayarak sahiplenmek, Kıbrıs Türk Halkı'nı mobilize etmek için elinden geleni yapmak yerine: "Bizim söylediğimiz gibi bu ülkede işgal var ve Talat da köprüyü yıkamaz. İktidar Lefkoşa'da değil Ankara'dadır" gibi bildik tespitleri yineleyerek pasif kalmayı tercih etti.

Oysa "bu ülkede işgal var", "irademiz gasbedilmiştir" vb. söylemleri bilmeyen yoktur. Bunu söylemekle ne yeni bir şey söylenmiş olur ne de pratik bir duruş geliştirilmiş olur. Tespit neden yapılır? Tespitin gereğini yapmak için. Ülkede işgal varsa bunun

Tespit neden yapılır? Tespitin gereğini yapmak için. Ülkede işgal varsa bunun gereği nedir? Yalnızca var olan durumu tekrar tekrar söylemek değil herhalde! Egemen blok arasındaki bu çatlak büyütmek, kayıtsız koşulsuz Kıbrıs Türk Halkı'nın iradesinin, yani bu meselede sembol duruma gelen "Talat'ın köprüyü yıkmaya kararının" desteklenmesinden geçirdi

gereği nedir? Yalnızca var olan durumu tekrar tekrar söylemek değil herhalde! Egemen blok arasındaki bu çatlak büyütmek, kayıtsız koşulsuz Kıbrıs Türk Halkı'nın iradesinin, yani bu meselede sembol duruma gelen "Talat'ın köprüyü yıkmaya kararının" desteklenmesinden geçirdi. Böylece sözü geçen "işgal" tespiti de halkın gözünde daha net ve anlaşılır bir duruma gelirdi. Oysa "yapamayız", "iradesiziz" gibi sözde tespitler bir yerden sonra moral bozukluğu dışında hiçbirşeye hizmet etmez. Ve "yapılamaz" denilen yapılanca, "yapılanın" kimin tarafından ve ne için yapıldığına dair bir bilinç bulanıklığı oluşturur.

Ve " taraflar uzlaştı" utanmazlığı ile birlikte, birkaç ilerici grup dışında solun basiretsizliğine rağmen, köprü TC asker sivil bürokrasisinin onayı alınarak kaldırıldı. Bu olayın kitleselleşecek dönüştürücü, özgürleştirici bir halk hareketine dönüşme "tehlikesi" soldan önce egemenler tarafından anlaşılmıştır. Şimdi "işte köprüyü kaldırdık, hade Papadobullos da duvarı yıksın" söylemi ile, yeniden başladığımız yere mi döndük? Yoksa gerek bu olaydan dersler çıkararak gerekse de bu vesile ile tekrar gündeme gelen Geçici 10. Madde'yi gündemde tutarak bir mücadele mi öreceğiz? ☒

